

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.481 van 26 augustus 2015
in de zaak A. 216.315/XIV-36.536**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juli 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 146.084 van 22 mei 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 juli 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Daargelaten de vraag of de verzoekers zich rechtstreeks kunnen beroepen op artikel 8 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, zetten zij op geen enkele wijze uiteen hoe het

bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. De verzoekers zetten evenmin uiteen op welke wijze artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en de artikelen 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Het vormt geen tegenstrijdigheid om als hypothetisch beschouwd problemen niet gelijk te stellen met vervolging of met ernstige schade, zoals gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Verder kan ingevolge de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid bestaan tussen enerzijds het bestreden arrest en anderzijds die beslissing. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

3. In een tweede onderdeel van hun enige middel voeren de verzoekers aan dat volgens de Proceduregids van het UNHCR discriminaties kunnen gelijkgesteld worden met vervolging wanneer ze ernstige gevolgen veroorzaken en ze daarbij ook cumulatief in aanmerking kunnen worden genomen om als vervolging te worden beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in het bestreden arrest aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal dat de aangehaalde problemen “van hypothetische aard [...] bezwaarlijk gelijkgesteld [kunnen] worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade” en dat “eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden”. De Proceduregids van het UNHCR geldt slechts als aanbeveling doch heeft geen bindende kracht in het Belgische recht. Een eventuele schending ervan kan dan ook niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen.

In het bestreden arrest worden de door de verzoekers aangehaalde concrete elementen aangehaald, evenals de beoordeling ervan in de aanvankelijk bestreden beslissing. Er wordt besloten dat de verzoekers met het herhalen van hun verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek geen afbreuk doen aan die beoordelingen in

de aanvankelijk bestreden beslissing, met name dat het om “problemen van hypothetische aard” gaat die bovendien “niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij in bijzondere zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan worden aangenomen dat er over bericht kan worden en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden”. Daarmee is voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter echter niet toe de voor de rechter ten gronde aangehaalde feiten zelf te beoordelen. Met de herhaling van hun eigen standpunt maken de verzoekers geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. In het derde onderdeel van het enige middel gaan de verzoekers voorbij aan de stelling in het bestreden arrest dat “het door hen bij hun verzoekschrift gevoegde en eerder aangebrachte rapport van Osar [...] en het rapport van Amnesty International [...] niet van aard [zijn] afbreuk te doen aan de recentere objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie voor RAE en beschermingsmogelijkheden in Kosovo”. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en de verzoekers maken geen schending van de bewijskracht van de door hen aangebrachte documenten aannemelijk. Waar de verzoekers nog verwijzen naar de rapporten die zij hebben neergelegd en die zouden aantonen dat hun vrees niet als louter hypothetisch kan worden beschouwd, kan worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene informatie betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij worden bedreigd en vervolgd maar dat zij daartoe enig verband met hun persoon aannemelijk moeten maken. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams